

GARDAŞLIK GİBİ BİR ŞEY...

Sarı sıcakların denizlerle, göllerle, nehirlerle buluştuğu ve nem oranının tavan yaptığı Haziran ayının başlarıydı. Mersin istikametine doğru sabahın erken saatlerinde başlayan yolculuklarının ilerleyen dakikalarında hava sıcaklığının etkisiyle yolculuğun hayli çekilmez bir hal aldığıнын farkındaydılar. Anılarından birer demet sunuyorlardı birbirlerine, karanfiller, menekşeler, laleler ve güller gibi kokan dostluk ve arkadaşlık üzerine...

Anlatılan her anıdan sonra sanki tek beyinden, tek kalpten yönetilircesine hareket eden bir eda ile....

O zamanki tutum ve davranışlarının dost ve arkadaş olanların tutum ve davranışlarından öte....

Arkadaşlıklarının tarifini yaparlarken “Kardaşlık gibi bir şeydi” diye ifade ediyorlardı duygu ve düşüncelerini...

“Kardaşlık gibi bir şey...”

Tarsus’u geçip Mersin’e yaklaşırken öylesine yoğun bir duygu denizinde kulaç atarlarken, ara sıra TIR şoförlerinin korna sesleri zonklatsa da kulaklarını radyodan peş peşe söylenen şarkıları ve türküleri sanki onlara eşlik etsinler diye özel olarak seçip çalışıyordu sunucu(DJ)... Özlerini dağlarcasına... Onlarla çağlarcasına... Birlikte ağlarcasına... Özel olarak seçiliyordu şiirler, şarkılar, türküler sanki...

N.Y.Gençosmanoğlu’nun bir şiirinin sözleriydi yankılanan, özel olarak onlar için... Mürsel, Kara Mürsel, Mürsel Karataş Mürsel, kardaş Mürsel, karındaş Mürsel... “Oğul-Karamürsel; Beydağınca Bey Oğul” Osman Öztunç’un sesinden Gazi Battal Ülkesinin Kara Yiğit Balası”.... Dağlanıyordu yürekler, mekanı cennet diyordu dilekler, bileniyordu bilekler... Peşinden; “Adıyaman’da üç can, Remzi, Tevfik, Mithat Can” , ... Duygu denizi içerisindeydiler, can ... can... “Remzi, Tevfik, Mithat Can” Sesler yankılanırken radyodan, hıçkırıklar arasında arabayı sağa çekmeye çalıştı şoförlükte usta olanı, taze yağdan kıl çekercesine... Onca tırlar arasından. Duygu denizinde girdaptaydılar, çıkmak istemezcesine... göz yaşları okyanusa kavuşma arzusuyla akıyordu siğim siğim... Akdeniz’e doğru... Gözyaşı çeşmesinin muslukları açılmıştı...

Ar etmediler, ar etmediler ağladıkları için... Ar etmediler sevdikleri için... Ar etmediler harçlıklarını birlikte harcadıkları, yokluğu, açlığı ve tokluğu birlikte yaşadıkları için ar etmediler...

Özden ve gözden ağladılar sevdikleri için, sevdiklerinin aşkına, sevdalarına... Gururu ve benliği bir yana koyarak yalın ve sade... Çünkü sevgileri, aşkları, sevdaları büyüktü onların gönlünde... Kendileri biliyordu bu yaşadıklarını, bileniydi başka “sır” gibi... Bir de anaları bilirdi o yağız delikanlıların anaları yaşasaldı, analık duygusuyla... Tuna boylarından, Tanrı Dağlarına... Kardaşlık gibi bir şey... O şey...